

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να

μεταθέσω τα βουνά πού μου κλείνουν τό δρόμο, παρά μόνο ή συναίσθηση ότι είναι και δική μου ευθύνη τό Αδιέξοδο.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να εξουδετερώσω τούς ογκόλιθους πού κατευθύνονται πάνω μου, παρά μόνο η συναίσθηση ότι φταίω.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος

για να αντιμετώπισω την έπερχόμενη συμφορά,

παρά μόνον ή βαθιά συναίσθηση

ότι Ημάρτηκα τω Κυρίω μου

και διτι δίκαια πάσχω.

Τό νά πιστεύω διτι ανέβηκα στον σταυρό και δε με ανέβασαν άλλοι, τό νά αναλαμβάνω την αίτια τής συμφοράς μου, τό νά ομολογώ την άμαρτία μου

εχει μέσα του δυνατή την ελπίδα της θεραπείας μου. Όπως έγινε με τό ληστή το σταυρωμένο στα δεξιά τού Χριστού!

Τό να παραβλέπω όμως τη δική μου ευθύνη, τό να υποστηρίζω με αλαζονεία τον εαυτό μου και να τα βάζω μόνο με σένα δε μ' αφήνει να σωθώ.

Μου φράζει τό δρόμο τής σωτηρίας.

Όπως έγινε μέ τό ληστή

τό σταυρωμένο στα αριστερά τού Χριστού!

Δές,

τά ίδια άμαρτήματα διαπράττουν και οί δύο-δμως μέ διαφορετικό ήθος τά διαχειρίζονται.

Ό ένας ταπεινώνεται:

αναγνωρίζει και ομολογεί την ένοχή του

καί, έξαιτίας αυτού, καθαρίζει ή όρασή του.

Αρχίζει και βλέπει

αυτά πού δέν έβλεπε μέχρι εκείνη την ώρα, τό αληθινό Πρόσωπο τού Χριστού!

Τον αναγνωρίζει ως Θεό, ως Βασιλιά,

και ζητάει νά τον άξιώσει τής βασιλείας του!

Ό άλλος δέν ταπεινώνεται.

Εμμένει στην άμετανοησία του.

Εμπαίζει μέ άλαζονεία τό Χριστό καί γι' αυτό σκοτίζεται.

Ή άλαζονεία τού καταργεί την δράση και τον οδηγεί στην άπώλεια.

Γιατί ή άλαζονεία δέν είναι στοιχείο τής φύσης μας.

Στοιχείο τής φύσης μας είναι ή μετάνοια.

Ή άναγνώριση τού λάθους, όπως έγινε μέ τό Δαυίδ.

Ἡ εκζήτηση τοῦ ελέους, δπως ἐγίνε μέ τόν τελώνη.

Ἡ ἀνάγκη νά συγχωρεθῶ,

δπως ἐγίνε μέ την ὄσια Μαρία την Αιγύπτια.

Ἡ ἀνάγκη νά ἀποκαταστήσω ὅ,τι χάλασα, δπως ἐγίνε μέ τό Ζακχαίο.

Ἡ ἀνάγκη νά ξαναγυρίσω στο σπίτι μου, νά ξαναγαπήσω και νά ξαναγαπηθῶ, δπως ἐγίνε μέ τον ἄσωτο.

Ὅπως γίνεται μέ τόσους αμαρτωλούς πού καθημερινά γεμίζουν τον Παράδεισο!

Δέν υπάρχουν ὄπλα μεγαλύτερης ισχύος ἀπό τά δάκρυα αὐτῶν πού μετανοοῦν.

Δέν ὑπάρχει ασφαλέστερος τρόπος

γιά νά ἀποτραποῦν τά ἀναπότρεπτα

ἀπό τό ταπεινό φρόνημα αὐτῶν πού μετανοοῦν.

Δέν ὑπάρχει προσευχή μεγαλύτερης ἐμβέλειας ἀπό τη θρηνητική προσευχή αὐτῶν πού μετανοοῦν.

Ἡ παράδοση τῆς Εκκλησίας λέει πῶς,

δταν κάποτε κηδεύανε

τό μονάκριβο παιδί μιας χήρας μάννας,

έτυχε νά περνάει ἀπό κεί

μιά ὀνομαστή γιά τήν ἁμαρτία της γυναίκα

πού, μπροστά στο οδυνηρό θέαμα,

δέν ἀντέξε καί, σηκώνοντας τά μάτια στον οὐρανό,

έβγαλε ἀπελπισμένη κραυγή:

ὄχι γιά μένα πού εἶμαι βουτηγμένη σέ βούρκο,

ὄχι γιά μένα πού ἀσύστολα ἁμαρτάνω,

ἀλλά γι' αὐτή τή μάννα πού σπαράζει,

γι' αυτή τή μάννα πού διπλώθηκε στά δύο,

Χριστέ μου, κάνε έλεος

καί φέρε πίσω τό παιδί της...

καί τό νεκρό παιδί άναστήθηκε!

Δέν υπάρχει τίποτα πιά ισχυρό

άπό τόν άνθρωπο πού αναγνωρίζει τήν άμαρτία του!

Δέν υπάρχει τίποτα πιά Ισχυρό

άπό τόν άνθρωπο πού έκθέτει την αμαρτία του, γιά νά εκθέσει τόν εαυτό του.

Δεν υπάρχει τίποτα πιά ισχυρό

άπό τόν άνθρωπο πού νιώθει άνάξιος νά προσευχηθεί και όμως προσεύχεται.

Πού νιώθει άνάξιος νά εισακουστεί και γι' αυτό εισακούεται!

Πού νιώθει άνάξιος νά βρεί έλεος και γι' αυτό βρίσκει!

Ό Χριστός είναι σκυμμένος πάνω του!

Είναι σκυμμένος πάνω άπ' αυτόν πού μετάνιωσε καί μετανιωμένος κλαίει.

Όπως έγινε με τόν Πέτρο.

Σ' αυτόν μόνο έστειλε προσωπικό μήνυμα άμέσως μετά την Ανάστασή Του: είπατε τοίς μαθηταίς και τω Πέτρω.

Σ' αυτόν μόνο πού έκλαιγε πικρά.

Όπως έγινε με την άμαρτωλή

την καταδικασμένη σε θάνατο,

δε σήκωσε καθόλου τά μάτια Του πάνω της.

Αυτός πού τής χάρισε τη ζωή και την άφεση,

Αυτός πού είχε κάθε δικαίωμα νά την ελέγξει, κοιτούσε κάτω και χάραξε σημάδια στην άμμο!

Ουδέ ἐγώ σε κατακρίνω.

Πορεύου και μηκέτι ἀμάρτανε.

Δεν ντροπιάζει τόν άνθρωπο ὁ Χριστός!

Δεν τρομάζει τόν άνθρωπο ἡ ἀρχοντική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού δέ νοιάζεται γιά τήν ἀμαρτία μας ἀλλά γιά τή μετάνοιά μας!

Ἡ πατρική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ,

πού ξέρει ὅτι θά γλυτώσουμε ἀπό τά βάσανά μας,

μόλις παραδεχτούμε ὅτι

κι εμεῖς συμβάλαμε στόν ερχομό τους...

Ὅπως ἐγινε μέ τούς τρεις παῖδες.

Μπήκαν στο καμίνι Αναγνωρίζοντας ὅτι φταίνε και ὅτι δίκαια πάσχουν:

Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν

και παρέδωκας ημάς

εις χείρας εχθρών ανόμων

και βασιλεῖ ἀδίκω

και ἐσμικρύνθημεν, Δέσποτα,

παρά πάντα τά ἔθνη

και ἐσμέν ταπεινοί ἐν πάση τη γη σήμερον διά τας ἀμαρτίας ημών.

Ἡ συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς μου ακυρώνει τις ιδιότητες τῆς φωτιάς, ἡ Αλαζονεία μου τις εντείνει.

Αυτοί πού ἦταν γύρω ἀπ' τό καμίνι κήκαν:

διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου

και ἐνεπύρισεν οὐς εὔρεν περί τήν κάμινον.

Αυτοί πού ήταν μέσα στο καμίνι σώθηκαν: ούκ έκυρίευσε τό πύρ τού σώματος αúτων.

Ούτε ή φωτιά άγγιξε τά σώματά τους

ούτε ή μυρωδιά τού καπνού άγγιξε τά ρούχα τους:

και οσμή πυρός ούκ ήν έν αύτοϊς.

Πίστεψε με

έσύ πού αδυνατείς νά πιστέψεις σ' ό,τι Αντιστέκεται στη λογική σου, έρχεται ένας καιρός

πού ή φωτιά σε δροσίζει αντί νά σε καίει.

Πίστεψέ με...

Υπάρχει τρόπος νά Ανατρέψουμε

τη φυσική, τάξη τών πραγμάτων!

Ύπάρχει τρόπος νά γλυτώσουμε άπ' το καμίνι, νά μετακινήσουμε τά βουνά, νά κρυσταλλώσουμε τις θάλασσες και νά περπατήσουμε πάνω σ' αυτές:

Ή άγια ταπείνωση: έφταιξα.

Ή άγια συναίσθηση: δίκαια πάσχω.

Ή άγια μετάνοια: επιθυμώ νά επανορθώσω.

Ή εκζήτηση τού ελέους: εγώ ως άνθρωπος άμάρτησα,

Έσύ ως Θεός έλέησέ με... ως Φιλόστοργος Πατέρας και ως Έλεήμων Βασιλιάς.

Πίστεψέ με...

Ή έκβαση και ή έκταση μιας συμφοράς έξαρτάται άπό τον τρόπο πού θά τή διαχειριστούμε. Ή σωτηρία μας ή ή άπώλειά μας δεν έξαρτάται άπό τό πόσο άμαρτήσαμε, αλλά άπό τό αν μετανοήσαμε.

Όλα τά προβλήματα λύνονται, μόλις αναλάβει ό καθένας μας τό μερίδιο της ευθύνης του.

Όλες οί αιτίες τού χωρισμού μας,

πίστεψέ με,

ακυρώνονται,

μόλις ό καθένας μας δει πόσο έφταιξε.

Όλα τά μίση διαλύονται κι όλα τά βάσανα τελειώνουν, μόλις ταπεινωθούμε!

Μόλις παραδεχτούμε ότι σφάλαμε.

Ότι άμαρτήσαμε.

Ότι άμάρτησα ενώπιον σου

και ενώπιον Αύτού πού μάς αγάπησε έως θανάτου!

Με τη μετάνοια θεραπεύεται ό άνθρωπος.

Μέ τη μετάνοια λυτρώνεται ο άνθρωπος.

Μέ τη μετάνοια βιώνει την αγάπη τού Θεού και άποκτα πείρα της παρουσίας Του:

Την ώρα πού είναι μέσα στη φωτιά, την ώρα πού οί φλόγες τον τυλίγουν, διαπιστώνει πώς δεν είναι μόνος.

Διαπιστώνει πώς ύπάρχει κι Άλλος δίπλα του. Όπως έγινε μέ τούς τρεις παίδας:

Ούχι άνδρας τρεις έβάλομεν;

Βάλαμε τρεις στο καμίνι και βλέπουμε τέσσερις.

Ιδού όρώ άνδρας τέσσαρας έν μέσω του πυράς. Και ή όρασις του τετάρτου όμοια υίω Θεού!

Ό Υιός του Θεού!

Ό πατρικότατος Χριστός! είναι δίπλα μας.

Μάς αναζητά στις περιοχές τών μετανοούντων. Άν εγώ δέν είμαι εκεί, πού νά μέ βρει;

Ό πατρικότατος Χριστός είναι εδώ!

Στά καμίνια μας,

στά σκοτάδια μας, στις φυλακές μας, στά άδιέξοδά μας, στη ζωή και στο θάνατο!

Άν δέν Τον βλέπουμε, είναι γιατί δέ μετανοούμε.

Πίστεψέ με... ή όρασή μας, ή άκοή μας,

ή δυνατότητά μας νά οσμιζόμαστε τό Χριστό έξαρτάται από τη μετάνοιά μας.

Είναι ανάλογα τά μεγέθη:

Όσο μετανοώ, τόσο βλέπω!

Όσο μετανοώ, τόσο ομολογώ την άμαρτία μου! Κι όσο την ομολογώ, τόσο την καταργώ!

Μού την καταργεί ό Χριστός!

Ή άμαρτία μας χωρίζει, μας κάνει κομμάτια. Ή μετάνοια μάς ενώνει, μάς κάνει ένα.

Έμενα με σένα κι όλους με τό Χριστό.

Μετανοείς και βρίσκω έλεος.

Μετανοώ καί βρίσκεις έλεος.

Πίστεψε με...

αν μπορώ να κάνω κάτι για σένα, αν μπορώ να κάνω κάτι για μένα, ενώπιον του Θεού, είναι να μετανοήσω.

Πηγή: agiameteora.net